Estrella del rock ´n´roll

Per EloiA el ds., 08/09/2007 - 09:00

Fito & Fitipaldis

-

Lo más lejos, a tu lado

Lletra original

He firmado un buen contrato con una multinacional Me he comprado un traje nuevo y un flamante Cadillac Quiero ser una estrella nada me puede parar Ahí voy, en el camino de la fama ya estoy Quiero ser una estrella, la más brillante de hoy He ganado mucha pasta con los discos que he llegado a vender Me he ligado Y salgo en las revistas y en la tele treinta veces al mes Ahí voy... De la noche a la mañana me he quedado sin un real Llamo a mi manager y en su oficina no está No sé qué es lo que pasa pero esto me huele muy mal Se ha fugado con la pasta, nadie sabe dónde ha ido a parar La rubia se ha pirado y se llevó el Cadillac Mi contrato está anulado, ya no volveré a cantar Ahí voy...

Lletra traduïda

sabent valorar allò més important

Aquest cop Fito ens parla d'una cosa que tots hem vist. Ell ho explica des del punt de vista de la seva professió, però nosaltres ho haurem vist en altres contextos: a la feina, a l'esplai, al grup de pregària, a l'equip de futbol... A vegades, quan una persona comença a agafar més responsabilitats li canvia el caràcter, se sent més important, i per aquests motius abandona coses que poden ser "prescindibles". Però, tal com i diu la cançó, la fama i el poder, són efímers. Un dia comença, un dia acaba. I llavors tot allò que semblava prescindible resultava ser imprescindible... *(Podeu completar el text amb Mateu 4, 1-11)*

El personatge es menja a la persona (Jesús Renau)

Abans d'esdevenir cap de departament el Joan era un noi senzill, simpàtic, directe i molt bon amic dels seus amics. Al poc temps de ser cap de departament, sempre estava molt ocupat, no contestava els correus electrònics fins al cap de tres o quatre dies; i alguns cops, no massa, se'l notava neguitós. Els amics pensaven: és normal, gangues de la feina. Després que el van fer director comercial va canviar la forma de vestir. Anava amb bones marques, corbata i camises pròpies d'un directiu. Encara se'l veia menys, i va agafar noves relacions. Les pròpies d'un alt directiu. També, per raons de feina, va deixar la comunitat, i no podia anar a l'Eucaristia. Els amics pensaven: és normal, el que puja va molt atabalat. Al cap d'uns dos anys el conseller delegat el va cridar per dir-li que havien pensat en ell per ser director general. No ho va dubtar ni un moment. Era l'aspiració secreta del seu currículum. Després de prendre possessió, pensava, actuava, manava, cridava i parlava com un director general. Nou cotxe, nou pis, nova companya. I els amics pensaven: llàstima aquest ja no és el Joan que nosaltres coneixem. Amb els anys, el Joan era un personatge al món de les finances. No val la pena explicitar el seu tarannà i la seva conducta, totalment adaptada al sistema del mercat. Molta gent el respectava, era conegut, ja no cridava (excepte a la intimitat), i va arribar a ser un home "important". Els seus amics ja no eren els d'abans. Eren nous quasi tots. De fet, però, el que se'n diu amics, no ho eren. El personatge s'havia engolit la persona. Jesús RenauGener del 2005www.jesuites.net